

Arrest

nr. 153 996 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Sershul (Chin: Shiqu), prefectuur Kartdze (Chin; Ganzi) in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China.

In 1995 trok u naar Lhasa in de Tibetaanse Autonome Regio (TAAR). Toen er dat jaar begin maart in Lhasa een demonstratie plaatsvond van monniken vluchtte één van hen de woonst waar u en een vriend verbleven binnen om te ontsnappen aan arrestatie. Hij vroeg om kledij om te wisselen. Op 16 of 17 maart dat jaar arresteerde de politie uw vriend. Na marteling vertelde hij alles. Na ongeveer acht dagen liet de politie hem vrij.

Op 12 april arresteerde de politie jullie thuis en bracht jullie over naar het politiekantoor. Eén of twee uren later bracht de politie jullie over naar de Gutsa-gevangenis in Lhasa. Jullie verbleven ongeveer anderhalf jaar in de Gutsa-gevangenis.

Dan verscheen u in augustus of september 1996 voor de Middenrechtbank van Lhasa die jullie omwille van steun aan het "splittisme" en aan de "reactionairen" en omdat jullie tegen het land waren, veroordeelden tot dertien jaar gevangenisstraf. De rechtbank bevestigde die uitspraak in beroep.

In november of december 1996 werd u dan opgesloten in de zesde eenheid van de Drapchi-gevangenis in Lhasa.

Wegens uw goed gedrag en werk tijdens uw gevangenschap verminderden de autoriteiten uw straf tot negen jaar. Op 12 april 2004 kwam u vrij. Uw vriend was eind 1996 of begin 1997 in de gevangenis gestorven.

Na uw vrijlating keerde u ziek naar huis terug. U verbleef er tot in september 2005. Dan trok u opnieuw naar Lhasa om een "kora" (religieuze rondgang) te maken. In Lhasa vernam u van een vriend dat de dalai lama in India een kalachakra-initiatie gaf waarvan u hoopte dat die u zou genezen.

Op 20 september 2005 verliet u Lhasa en u reisde in een groep met de hulp van twee smokkelaars naar de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu. U verbleef er tien maanden en leerde daar uw huidige partner kennen. Dan ging u naar de "Nelen Khang" in Dharamsala. U verbleef er twee maanden.

In oktober 2006 vernam u dat uw vader en zus een tijd werden opgepakt en opgesloten omdat u was vertrokken.

Vervolgens ging u in India naar de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") waar u verbleef van 10 november 2006 tot 4 september 2008. Omdat uw partner zwanger was verlieten jullie de Soga-school. Dan woonden jullie in McLeod Ganj in Dharamsala.

U werkte van november 2008 in de "Mentsekahang" ("Tibetan Medical & Astrological Institute") tot uw partner overleed op 30 april 2009. Omdat u een baby had, kon u niet meer gaan werken. U werkte dan als kleermaker thuis. Tot uw kind twee jaar oud was maakte u zo religieuze zaken. Dan plaatste u het kind in een weeshuis.

U ging vervolgens als schoonmaker aan de slag bij de werklozenorganisatie van Dawa Tsering. U werkte er twee jaar. Vervolgens werkte u voor het weeshuis en maakte u thuis draagtassen. U deed dit tot u naar België vertrok.

In India kreeg u steun voor medische verzorging van het "Tibetan Welfare Office (TWO)" Het "Departement of Health" gaf u en uw partner elk een maandelijkse uitkering van 800 Indische roepies. Rond de periode dat uw partner overleed stopte de uitkering omdat de organisatie het financieel niet langer kon dragen. Ook de Tibetaanse organisatie "Chushi Gangdrug" gaf u eens 2000 roepies.

Terwijl u in India verbleef verkreeg u in 2010 via het Tibetaanse "Departement of Security" een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) voor pelgrimage. Met tussenpozen van een vervallen RC werd uw RC toch enkele keren verlengd. De laatste werd hij in 2013 voor een jaar verlengd. Hij zou vervallen op 9 oktober 2014. In India verkreeg u tevens een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument).

Omdat u uw RC uiteindelijk jaarlijks moest verlengen, omdat u zonder RC problemen kende met het vinden van een huis en werk, het kopen van gas, om te reizen en om op het voetpad spullen te verkopen en omdat u hoopt uw dochter hier goed onderwijs te kunnen geven voor de toekomst besloot u India te verlaten.

Op 8 september 2014 vloog van op de luchthaven van New Delhi naar Frankrijk. U gebruikte hiervoor uw persoonlijke IC voorzien van een Schengenvisum. U betaalde een smokelaar 1.450.000 roepies (20.460 euro) voor uw reis. U verbleef één nacht in Frankrijk. U vroeg er geen asiel aan omdat u had vernomen dat ze in Frankrijk enkel mensen aanvaardden die rechtstreeks van Tibet komen. In de avond van 9 september 2014 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan. U haalde verder nog gezondheidsproblemen in India aan. U zou daarvoor nu nog worden onderzocht in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een attest van de "Tibetan Settlement Office (CTA)", 39 foto's, uw "Green Book", een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, een attest van de Soga-school, een steunkaart en een ontvangstbewijs van de TWO, een steunbrieven van Chushi Gangdrug, een overlijdenscertificaat, een geboortecertificaat, de "Special Entry Permit (SEP)" van uw partner, de "Green Book" van uw partner. Van volgende documenten legde u kopieën neer: een attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, een twee steunbrieven van de "Nelen Khang" Dharamsala, een steunbrief van de "Mentsekang", medisch dossier, SEP, RC en IC voorzien van een Schengen-visum.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Over de door u aangehaalde medische problemen, (DVZ verklaring punt 31, kopie Indisch medisch dossier), merk ik op dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ("Green Book", RC, IC, "Nelen Khang"-attesten, Soga-attest, steunkaart, steunbrieven) kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn G.T.W., geboren op 2 oktober 1977 te Sersbul (Chin: Shiqu). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS1 pp. 2-11, CGVS2 pp. 2-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 via Nepal naar India bent gevlucht waar u in het jaar 2006 aankwam. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Ik ben me mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de VRC waarover het ik beschik en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en uw contacten met verscheidene organisaties van de Tibetaanse overheid in ballingschap in India een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Hoewel ik op basis van uw verklaringen geloof dat u in de Gutsa- en in de Drapchi-gevangenis hebt gezeten (CGVS 1 pp. 7-8), meen ik dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u vast zat omwille van de politieke veroordeling die u inroept **Ten eerste** stel ik hierover vast dat u in de **zesde eenheid** van de Drapchi-gevangenis. Nochtans verklaarde u dat de **mannelijke politieke gevangenen in de vijfde eenheid** vast zitten (CGVS1 p. 8). Ook de informatie toegevoegd aan het administratief dossier stelt dat mannelijke politieke gevangenen voor het overgrote merendeel in de **vijfde eenheid** vast zitten. Uw verklaring dat u niet werd opgesloten in de eenheid voor politieke gevangenen omdat jullie niet toegaven is louter een blote bewering. Bovendien blijkt duidelijk uit uw beschrijving van de arresten dat de rechtbank jullie om politieke redenen en op politieke motivaties zou veroordeeld hebben en jullie dan dus als politieke gevangenen konden worden beschouwd (CGVS2 pp. 5-6)

Ten tweede legt u **geen enkel bewijs neer van uw veroordeling**. Nochtans kreeg u **twee arresten** waarin de motivering voor uw veroordeling voor politieke redenen is opgenomen. Uw verklaringen dat de politie deze arresten na uw vertrek aansloeg, is tevens louter een blote bewering (CGVS1 pp. 3-4, CGVS2 pp. 6-7).

Ten derde heeft u het feit dat u een gewezen politieke gevangene was **nooit gemeld bij de Tibetaanse organisaties of de Tibetaanse overheid in ballingschap in India**. Nochtans blijkt uit uw verhaal dat u met meerdere van deze organisaties contact had en dat deze organisaties voor u steunbrieven opstelden (zie documenten). **Uw verklaringen waarom u dit nooit hebt gemeld, houden ook geen steek**. Aanvankelijk verklaarde u hierover dat u dit deed omdat u altijd de **ambitie had om naar Tibet terug te keren** en daarom bang was er over te spreken. Echter gevraagd **sinds wanneer u wist dat u niet meer naar Tibet kon terugkeren**, verklaarde u dat het **sinds oktober 2006 was**. **Dit is dus net na uw aankomst uit India**. Uit uw documenten en uw verklaringen blijkt echter dat u ook na die datum nog **regelmatig contact had met deze organisaties en met de Tibetaanse overheid in ballingschap**. Daarop gevraagd waarom u het **toen niet meldde**, verklaarde u dat u het **niet meer deed omdat u dat ook niet in Nepal aan de "Nelen Khang" had verteld en dat ze het daarom niet zouden geloven** omdat u dacht dat er vaak mensen zo'n zaken verzinnen. Die verklaring vind ik tevens ongeloofwaardig. U hebt het immers nooit geprobeerd, ook niet toen uw uitkering werd stopgezet. Nochtans verklaarde u zelf dat die uitkering normaal enkel aan gewezen politieke gevangenen werd gegeven maar dat jullie die kregen wegens jullie toenmalige sociale situatie. **U had toen alle redenen om uw situatie als gewezen politieke gevangene aan de Tibetaanse organisaties en de Tibetaanse overheid in ballingschap te melden**. U had voordien al verklaard dat u het eens **in het geheim** zei aan het hoofd van de **"Nelen Khang" in Dharamsala** toen uw vader en zus werden gearresteerd maar dat u **niet van plan was in India te blijven**. Dit is opnieuw in tegenspraak met het

feit dat u **sinds oktober 2006, nadat uw vader en zus zouden zijn gearresteerd, wist dat u niet meer terug kon keren naar Tibet.** Bovendien hebt u deze verklaring later nooit meer herhaald (CGVS1 pp. 3-4; CGVS 2 pp. 9-10).

Ten vierde merk ik hierover op dat de **feiten die aan jullie politieke veroordeling ten grondslag zouden liggen twee ernstige aberraties** bevatten. Het is immers niet aannemelijk dat uw **vriend eerst zou worden gearresteerd, gemarteld tot hij alles bekende en dan worden vrijgelaten om jullie een tijd later thuis opnieuw te arresteren voor dezelfde feiten.** Voorts is het hoogst bevreemdend te noemen dat jullie na de vrijlating van uw vriend die dergelijke behandeling had doorstaan **niet op zijn minst een tijd onderdoken** om af te wachten hoe de situatie evolueerde maar in dezelfde woning verbleven als voordien (Vragenlijst punt 5, CGVS2 p.4).

Over uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. In India ging u, na een verblijf van twee maanden in de "Nelen Khang" in Dharamsala, naar de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") waar u verbleef van 10 november 2006 tot 4 september 2008. Omdat uw partner zwanger was verlieten jullie de Soga-school. Dan woonden jullie in McLeod Ganj in Dharamsala. U werkte van november 2008 in de "Mentsekahang" ("Tibetan Medical & Astrological Institute") tot uw partner overleed op 30 april 2009. Omdat u een baby had, kon u niet meer gaan werken.

U werkte dan als kleermaker thuis. Tot uw kind twee jaar oud was maakte u zo religieuze zaken. Dan plaatste u het kind in een weeshuis.

U ging vervolgens als schoonmaker aan de slag bij de werklozenorganisatie van Dawa Tsering. U werkte er twee jaar. Vervolgens werkte u voor het weeshuis en maakte u thuis draagtassen. U deed dit tot u naar België vertrok.

In India kreeg u steun voor medische verzorging van het "Tibetan Welfare Office (TWO)" Het "Departement of Health" gaf u en uw partner elk een maandelijkse uitkering van 800 Indische roepies. Rond de periode dat uw partner overleed stopte de uitkering omdat de organisatie het financieel niet langer kon dragen. Ook de Tibetaanse organisatie "Chushi Gangdrug" gaf u eens 2000 roepies.

Terwijl u in India verbleef verkreeg u in 2010 via het Tibetaanse "Departement of Security" een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) voor pelgrimage. Met tussenpozen van een vervallen RC werd uw RC toch enkele keren verlengd. De laatste werd hij in 2013 voor een jaar verlengd. Hij zou vervallen op 9 oktober 2014. In India verkreeg u tevens een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Het attest van de "Tibetan Settlement Office (CTA)" dat stelt dat u na uw pelgrimstocht niet lang gerechtigd bent in India te blijven is niet afdoende om dit te weerleggen. Uit de informatie blijkt immers dat het statuut van "pelgrimage" niet langer een probleem vormt voor de uitreiking van verblijfsvergunningen. **Ook uit de kopie van de RC die u neerlegde, blijkt dat u bij uw vertrek uit India over een RC beschikt die expliciet vermeldt dat deze RC pelgrimage jaarlijks kan worden hernieuwd.** Bovendien verkreeg u op basis van deze RC een IC die geldig is tot 19 mei 2024. Verder merk ik over dit attest op dat het foutief stelt dat uw RC de vermelding "refugee" zou bevatten. Dat in dergelijk attest dat juist zou moeten aantonen dat u met een RC pelgrimage niet meer naar India zou kunnen terugkeren dergelijke aberratie voorkomt, bevestigt de hoogst twijfelachtige inhoud ervan. Tot slot merk ik over dit attest op dat het u is uitgereikt is op 12 januari 2015, **elf dagen voor uw tweede gehoor**, wat wijst op het gesolliciteerd karakter ervan.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u uw RC uiteindelijk jaarlijks moest verlengen, omdat u zonder RC problemen kende met het vinden van een huis en werk, het kopen van gas, om te reizen en om op het voetpad spullen te verkopen en omdat u hoopt uw dochter hier goed onderwijs te kunnen geven voor de toekomst besloot u India te verlaten (CGVS2 pp. 12-13).

Ik merk hierbij nogmaals op dat het duidelijk is dat u **weldegelijk over een RC beschikte** en dat de **problemen** die u inroept door het niet beschikken over een RC **bij uw vertrek uit India al waren vervallen**. Verder blijkt uit de informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, dat **Tibetanen in India verscheidene identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen**, zoals een "Aadhaar-card", een PAN-card", een "Ration card" en rijbewijs. Naast het feit dat dit officiële identiteitsdocumenten zijn die de Indiase overheid ook aan Tibetanen uitreikt, geven deze stukken eveneens toegang tot verscheidene, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze zijn te verkrijgen en gezien deze stukken, zoals de "Aadhaar-card", **wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India**, kan ik er redelijkerwijs van uit gaan dat ook u dergelijke stukken, die verder een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Dat u uw RC jaarlijks moet verlengen vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin vormt het een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **De jaarlijkse verlenging van een verblijfsvergunning is louter een administratieve formaliteit verbonden aan het verlenen van een verblijfsstatuut.**

Ook het feit dat u India verliet om uw **dochter hier goed onderwijs** te kunnen geven voor de toekomst valt niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie. Evenmin vormt het een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de **Tibetaanse overheid voorziet in scholing voor Tibetaanse vluchtelingen en hun kinderen en dat in India geboren Tibetanen toegang hebben tot het Indische onderwijssysteem.**

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u **met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar** die uw reis naar hier regelde (DVZ verklaring punten 26A, 32; CGVS2 pp. 11-12). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, komt **weinig overtuigend** over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van herkomst, uw aankomst in India en uw status in India. **Bovendien zie ik niet in waarom u met de hulp van een smokkelaar zou zijn gereisd die u 1.450.000 Indische roepies (20.460 euro) zou hebben betaald (CGVS2 p.13-14) terwijl u over een geldig reisdocument beschikte.** Verder merk ik hierover op dat u **met dit bedrag uw dochter had kunnen helpen in India.**

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde, vermogen niet mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Het attest van de "Tibetan Settlement Office (CTA)" werd hierboven al besproken. De 39 foto's staven uw aanwezigheid in Tibet en in India. Uw "Green Book" en de "Green Book" van uw

partner staven dat jullie bijdragen betaalden aan de Tibetaanse overheid in ballingschap en vormen een begin van bewijs van jullie herkomst uit Tibet, VRC. De attesten van de "Nelen Khang" vormen mede een begin van bewijs van uw herkomst uit Tibet, VRC. Het attest van de Soga-school staft uw scholing. De steunkaart en het ontvangstbewijs van de TWO, de steunbrief van Chushi Gangdrug, de steunbrief van de Mentsekhang en de steunbrieven van de "Nelen Khang" staven verder dat u in India gesteund werd door de Tibetaanse organisaties en de Tibetaanse overheid in ballingschap. Het geboortecertificaat staft de geboorte van uw kind. Het overlijdenscertificaat staft het overlijden van uw partner. Uw SEP en die van uw partner staven jullie legale binnenkomst in India.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, § 4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 25, § 2, b) en 26 van richtlijn 2005/85/EG en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met de volgende stukken: landeninformatie afkomstig van de Zwitserse asielinstanties (stuk 2), een rapport van een Zwitserse ngo (stuk 3), twee zaken die aanhangig zijn bij het Europees Hof voor de rechten van de mens (stukken 4 en 5) en een krantenartikel van 22 februari 2013 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien zijn land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake het eerste land van asiel

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker zou evenwel niet meer in het bezit zijn van dit IC. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een *"geïndividualiseerd onderzoek"*, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (*in casu* een terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC). Waar verzoeker erop wijst dat niet onderzocht werd of hij opnieuw in het bezit zal gesteld worden van een terugkeervisum blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk dat er zich enkel een probleem zou kunnen stellen voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p. 20-21).

Waar verzoeker erop wijst dat de verblijfsstatus in India van tijdelijke aard is en dat niet kan gegarandeerd worden dat deze zal blijven verlengd worden aangezien het een discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase autoriteiten blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun"*

registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Voor wat betreft verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging ten aanzien van zijn herkomstland, China, kan bijgevolg worden besloten dat, gelet op wat voorafgaat, de bescherming die India aan verzoeker biedt, voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India blijkt afdoende dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan.

2.3.2.2. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf dat hij naar België kwam omdat hij zijn RC jaarlijks moest verlengen daar hij zonder een RC problemen kende met het vinden van een huis en werk, het kopen van gas, om te reizen en om op het voetpad spullen te verkopen, en omdat hij hoopt zijn dochter goed onderwijs te kunnen geven voor de toekomst (gehoorverslag CGVS 23 januari 2015, p. 12-13). Verzoeker haalde geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn eerste land van asiel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.3.2.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER